© Alisa Connan

Довгоочікуваний бестселер від Поли Гоукінз, авторки екранізованого роману «Дівчина у потягу». Письменниця вміє створювати дійсно напружений сюжет. Книжка «Дівчина у потягу» стала світовим бестселером, її перекладено 47 мовами, тираж склав близько 20 мільйонів примірників, а кінокомпанія «DreamWorks» створила приголомшливу екранізацію. Новий роман тривожністю й непередбачуваністю не поступається попередньому.

Бережіться тихої води, адже ви не знаєте, що ховається під нею…

Гарне мирне містечко. А поруч із ним Затон Утопленицъ — затока, яка протягом століть забирала життя десятків жінок. Письменницю Нел Ебботт зачаровували моторошні легенди про це місце і його жертв. Та ось Нел стала однією з них… Сьогодні мешканці містечка вже не мають вибору: його зробили за них сто років тому, а може, кілька століть. Загадку потрібно розгадати до того, як темна вода прийме у свої глибини нову жертву.

Цікаво, чи можна сказати, що «Глибоко під водою» така ж чудова, як і «Дівчина у потягу»? Вона краща. Це тріумф.

Клер Макінтош, автор «Хто не заховався»

«Глибоко під водою» — темна, загадкова й гіпнотична книжка, вона повністю мене зачарувала. Це торжество роману.

Колетт Макбет

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3196-2

9 786171 231962

ГЛИБОКО ПІД ВОДОЮ · ПОЛА ГОУКІНЗ

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРУ *THE NEW YORK TIMES*

ДІВЧИНА У ПОТЯГУ

ГЛИБОКО ПІД ВОДОЮ

ПОЛА ГОУКІНЗ

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРУ *THE NEW YORK TIMES*

ДІВЧИНА У ПОТЯГУ

Paula Hawkins

INTO THE WATER

A NOVEL

Пола Гоукінз

ГЛИБОКО ПІД ВОДОЮ

РОМАН

Переклад з англійської *Ганни Яновської*

ХАРКІВ
2017
КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
Г74

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Hawkins P. Into the Water : A Novel / Paula Hawkins. —
London : Doubleday, 2017. — 368 p.

Lyrics from «Down by the Water» by PJ Harvey reproduced
by kind permission of Hot Head Music Ltd. All rights reserved.

Excerpt from HALLUCINATIONS by Oliver Sacks. Copyright
© 2012, Oliver Sacks,
used by permission of The Wylie Agency (UK) Limited.

Extract taken from 'The Numbers Game', Dear Boy
© Emily Berry and reprinted by permission of Faber & Faber

Обережно! Ненормативна лексика!

Шрифтове оформлення *Сергія Ткачова*

© Paula Hawkins Ltd, 2017
© Jaya Miceli, дизайнер обкладинки, 2017
© Millennium image / Jessica Robyn, обкладинка, 2017
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

ISBN 978-617-12-3196-2
ISBN 978-0-85752-442-3 (англ.)

Усім, хто баламутить воду, присвячую

I was very young when I was cracked open.

Some things you should let go of
Others you shouldn't
Views differ as to which[1]

Emily Berry. The Numbers Game[2]

Нині нам відомо, що спогади — не застиглі чи завмерлі, як те варення в банках у комірчині Пруста. Спогади трансформуються, розбираються на складові, знову збираються і категоризуються з кожним актом пригадування.

Олівер Сакс. Галюцинації

---

1 Мене відкорковано дуже рано.
Щось треба відпускати
Щось не можна
Що саме — думки різняться (*англ.*) (*Тут і далі прим. пер.*)

2 «Гра в числа» — вірш британської поетки Емілі Беррі (1981 р. н.).

Затон Утопленицъ

Ліббі

— Ще раз! Ще раз!

Її знову зв'язують. Цього разу по-іншому: ліву руку до правої ноги, праву — до лівої. Навколо пояса її теж обв'язано мотузкою. Цього разу до води її несуть.

— Благаю... — промовляє вона, бо тепер уже не певна, чи зможе витримати цей холод і чорноту. Вона хоче повернутися назад, до домівки, якої вже немає, у той час, коли вони з тітонькою сиділи біля каміна й розповідали казки одна одній. Хоче опинитися в ліжку у своєму будиночку, хоче знову стати маленькою, вдихати дим від дров, троянди і приємний запах шкіри тітоньки.

— Благаю...

Вона йде під воду. Коли її витягають удруге, губи її посиніли, а дихання вже не повертається.

ЧАСТИНА ПЕРША

2015 рік

Джулс

Було щось таке, що ти хотіла мені розповісти, правда? Що ж це було? У мене таке відчуття, немовби мене винесло з цієї розмови давним-давно. Я вже не могла зосередитися. Я думала про щось інше, намагалася з усім розібратися, не слухала, втрачала нитку бесіди. Що ж, тепер ось тобі вся моя увага. Тільки я не можу позбутися думки, що випустила з поля зору щось більш помітне.

Коли до мене прийшли й розповіли, я розсердилася. Спочатку відчула полегшення, бо коли двоє поліцейських з'являються на порозі саме тоді, коли ти шукаєш квиток на потяг і ось-ось побіжиш на роботу, то боїшся найгіршого. Я хвилювалася за важливих для мене людей — за друзів, колишнього, колег.

Але річ була не в них, сказали вони, а в тобі. То на мить мені стало легше, а потім мені сказали, *що* сталося, що тебе вже немає, сказали, що ти була у воді — і тут я розлютилася. Розлютилася й злякалася.

Я міркувала про те, що ж мені сказати, коли прийду, що я знала: ти це зробила мені на зло, щоб мене засмутити, злякати, зламати мені життя. Привернути мою увагу, витягти мене куди тобі заманулося. Ну ось, Нел, тобі це вдалося: ось я там, куди ніколи не хотіла потрапити знову, маю доглядати твою дочку, розгрібати твій срач, будь він проклятий.

Понеділок, 10 серпня

Джош

Щось мене розбудило. Я сів на ліжку і помітив, що кімната мами з татом була відчинена, а коли придивився, то побачив: мами в ліжку немає. Тато, як завжди, хропів. Годинник з радіо показував 4:08. Я подумав, що вона, напевно, внизу. У мами бувало безсоння. Тепер безсоння в них обох, але він п'є таблетки, такі сильні, що хоч стань і закричи в нього над вухом — не прокинеться.

Я пішов униз по-справжньому тихо, бо зазвичай у таких випадках вона вмикає телевізора й дивиться оті занудні реклами про апарати, які допомагають схуднути, або прибирати, або чистити овочі по-всякому, і тоді засинає. Але ні телевізор не працював, ні на дивані її не було, то я зрозумів, що мама десь вийшла.

Вона кілька разів так робила — принаймні наскільки мені відомо. Я не можу стежити за всіма одночасно. Першого разу вона сказала мені, що вийшла просто провітритися, але іншого ранку я прокинувся, а її вдома не було, а коли я визирнув у вікно, то її машина не стояла перед будинком, де вона зазвичай стоїть.

Гадаю, вона, можливо, їздить гуляти на річку або відвідує могилу Кейті. Я теж так інколи роблю, але ж не серед ночі.

Мені було б страшно ходити поночі, та й не по собі мені було б, адже саме це зробила Кейті: встала посеред ночі, пішла на річку й не повернулася. Але й розумію, чому мама так робить: так вона зараз може бути найближче до Кейті, крім, хіба що, коли сидить в її кімнаті, що вона, я знаю, теж інколи робить. Кімната Кейті поряд з моєю, і мені чути, як мама плаче.

Я сів на диван і став на неї чекати, але, напевно, заснув, бо коли почув, що відчиняються двері, надворі вже було світло, а коли глянув на годинник на каміні, була чверть на восьму. Я почув, як мама зачинила двері — і побігла просто по сходах.

Я помчав за мамою нагору. Стояв біля спальні й дивився в шпарину. Мама стояла на колінах біля ліжка, і обличчя в неї було червоне, як від бігу. Вона важко дихала й казала:

— Алеку, вставай. Вставай! — і трусила батька. — Нел Ебботт загинула! Її знайшли у воді. Вона стрибнула!

Не пам'ятаю, чи я щось сказав, але, напевно, чимось себе видав, бо мама подивилася на мене й зірвалася на ноги.

— Ой Джоше! — промовила вона, йдучи до мене. — Ой Джоше.

По її обличчю текли сльози, вона мене міцно пригорнула. Коли я звільнився з обіймів, вона й далі плакала, але і всміхалася.

— Мій хороший! — промовила вона.

Тато сів у ліжку. Він тер очі. Йому хтозна-скільки часу треба, щоб прокинутися як слід.

— Не розумію. Коли… вчора? Звідки ти знаєш?

— Я по молоко пішла, — сказала вона. — Усі про це говорили… у крамниці. Її зранку знайшли.

Вона сіла на ліжко і знову заплакала. Тато її пригорнув, але не дивився на мене, і вираз обличчя в нього був дивний.

— Куди ти ходила? — спитав я. — Де ти була?

— У крамниці, Джоше. Я ж кажу.

«Це неправда, — хотів сказати я. — Тебе вже кілька годин не було вдома, ти не просто по молоко ходила». Я хотів це сказати, але не зміг, бо батьки сиділи на ліжку, дивилися одне на одного і вигляд у них був щасливий.

Вівторок, 11 серпня

Джулс

Пам'ятаю. Ми на задньому сидінні у трейлері, подушки звалено в центрі, щоб позначити кордон між твоєю і моєю територією, їдемо в Бекфорд, на наш Млин, на літо, ти збуджено метушишся — не можеш дочекатися, коли ж ми там будемо — я вся зелена, мене закачує, я стримую нудоту.

Я не просто пам'ятала, я відчувала це. Я відчувала ту саму нудоту сьогодні надвечір, зігнувшись над кермом, як стара баба, вела машину швидко і погано, мене заносило на поворотах,

так що я вилітала аж на середину дороги, занадто різко била по гальмах, занадто скрупульозно вирівнювалася, побачивши зустрічний автомобіль. У мене було воно, оце відчуття, як тоді, коли бачиш, що на тебе на повній швидкості несеться білий фургон такою вузенькою доріжкою, і думаєш: мене зараз занесе, зараз буде, зараз занесе просто на нього, не тому, що я хочу, а тому, що така моя доля. Наче в останній момент я втрачаю всю свободу волі. Це схоже на відчуття, коли стоїш над урвищем або на вокзалі на краю платформи, і відчуваєш, ніби тобою рухає якась невидима рука. А що, коли?.. А що, коли я просто зроблю крок уперед? А що, коли я просто поверну кермо?

(Ми з тобою не дуже й відрізняємося врешті-решт.)

Що мене найдужче вразило, то це наскільки добре я все пам'ятала. Аж надто добре. Чому так, чому я можу так чудово згадати, що трапилося зі мною, коли мені було вісім років, а при тому гарячково пригадувати, чи розмовляла зі своїми колегами про те, що перенести замовлення клієнта на наступний тиждень неможливо? Те, що я хочу запам'ятати — не можу, а те, що я так намагаюся забути — просто не полишає мене. Що ближчий Бекфорд, то більше відчувається, як минуле просто вилітає на мене, як горобці з кущів, разюче й невідворотно.

Уся ця буйна, неймовірна зелень, цей яскравий, аж кислотний, жовтий дрік на пагорбі, обпікали мені мозок і запускали кінострічкою спогади: мені чотири чи п'ять років; тато несе мене до води, я верещу і звиваюся від захвату; ти стрибаєш зі скелі в річку, щоразу з більшої висоти. Пікніки на піску біля затону, смак сонцезахисного крему на язиці; спіймана у ліньку ватій, каламутній воді нижче від Млина дебела рибина. Ти йдеш додому, а по нозі тобі тече кров після того, як не досить точно стрибнула, кухонний рушник, який ти закусила, коли тато промивав рану, бо щосили стримувала плач. Тільки не переді мною... Мама у блакитній сукні без рукавів босоніж на кухні варить вівсянку на сніданок, підошви її ніг темні, іржаво-коричневі. Тато сидить на березі річки, малює. Пізніше, коли ми були старшими, ти в джинсових шортах і футболці

поверх ліфчика від бікіні поночі вислизаєш з дому на побачення з хлопцем. І не просто з хлопцем, а з *хлопцем*. Мама, дедалі худіша й крихкіша, спить у кріслі в вітальні; тато зникає на довгі прогулянки з пухкою, блідою дружиною вікарія, яка носить кислаті капелюхи від сонця. Пам'ятаю гру в футбол. Гаряче сонце на воді, усі погляди спрямовані на мене; я часто кліпаю, не випускаючи з очей сльози, на моєму стегні кров, у вухах дзвенить сміх. Мені досі чути його. А під цим усім — звук плину швидкої води.

Я була настільки глибоко в тій воді, що навіть не розуміла, що вже приїхала. Я була там, у самому серці містечка; це дійшло до мене раптово, наче я заплющила очі — і мене чарівна сила перенесла на місце, і я незчулася, як уже повільно проїжджаю вузькими провулками, облямованими повноприводними машинами, і десь краєм мого поля зору проноситься рожевий камінь; у бік церкви, старого мосту, а тепер обережно. Я не зводила очей з дороги попереду себе і намагалася не дивитися на дерева, на річку. Намагалася не бачити, але нічого не могла вдіяти.

Я зупинилася на узбіччі й вимкнула двигун. Подивилася вгору. Дерева і кам'яні сходи, зелені від моху, підступні після дощу. Усім тілом побігли мурашки. Я згадала це: крижаний дощ б'є об асфальт, миготливі сині вогні змагаються з блискавкою, осяваючи річку і небо, біла пара з вуст нажаханих людей — і маленький хлопчик, білий, мов привид, — він тремтить, його веде сходинками до дороги поліціянтка. Вона стискає його руку, і її очі широко розкриті й дикі, а голова розвернута вбік так сильно, ніби вона когось кличе. Я й досі відчуваю те саме, що відчувала тієї ночі — жах і завороження. Мені досі чуються твої слова: *Як би це було? Чи можеш ти уявити? Як це — бачити, як твоя мати померла?*

Я відвела очі. Завела машину і знову виїхала на дорогу, потім через міст, де доріжка завертає. Я виглядала поворот — перший ліворуч? Ні, не цей, другий. Отам це було, там це старе громаддя з бурого каменю, Млин. Шкіру поколює, тут холодно і сиро, моє серце забилося небезпечно швидко, і я спрямувала машину крізь відчинені ворота на під'їзну доріжку.

Там стояв чоловік і дивився в телефон. Поліцейський у формі. Він красиво підійшов до машини, і я опустила вікно.

— Я Джулс, — сказала я. — Джулс Ебботт. Я… її сестра.

— А-а, — вигляд у нього став знічений. — Так. Зрозуміло. Звичайно. Дивіться, — він озирнувся на будинок, — там зараз нікого немає вдома. Дівчинка… ваша племінниця… вона вийшла. Я… не зовсім впевнений, куди… — він витяг рацію з-за пояса.

Я відчинила двері й вийшла.

— Нормально, якщо я зайду в дім? — запитала я. Я дивилася у відчинене вікно, де колись була твоя кімната. Мені ще бачилася там ти, як ти сидиш на підвіконні, звісивши ноги надвір. Аж голова паморочиться.

Поліцейському, вочевидь, було незручно. Він відвернувся від мене і сказав щось тихо в рацію, а потім розвернувся до мене:

— Так, це можна. Можете заходити.

Сходами я йшла, мов сліпа, але чула звук води й відчувала запах землі, землі в тіні будинку, під деревами, в місцях, яких не сягає сонячний промінь, різкий сморід прілого листя — і цей запах переніс мене в минуле.

Я штовхнула двері, уже майже очікуючи почути голос моєї матері, яка гукає мене з кухні. Не замислюючись, я знала, що треба штовхнути двері стегном з того місця, де вони заїдають. Я вийшла в коридор і зачинила за собою двері, мої очі щосили намагалися щось розгледіти в темряві, тілом бігли мурашки від раптового холоду.

На кухні, під вікном стоїть дубовий стіл. Чи той самий? На вигляд схожий, але цього не може бути: місце відтоді переходило з рук в руки занадто багато разів. Я б могла перевірити, якби пролізла під нього й пошукала знаки, які залишили там ми з тобою, але від самої цієї думки в мене прискорюється серцебиття.

Пам'ятаю, як сюди вранці заходило сонце, і якщо сісти з лівого боку, обличчям до плити «Aga» — то перед тобою опиняється ідеальний краєвид на старий міст. Як красиво, казали всі, хто сидів на цьому місці, тільки от вони не бачили по-справжньому. Вони ніколи не відчиняли вікна й не висовувалися, вони ніколи не дивилися вниз на колесо, яке гнило, стоячи на місці,

вони ніколи не дивилися на сонячне світло, яке виграє на поверхні води, вони ніколи не бачили, якою насправді була вода: зеленувато-чорною і сповненою живих і вмираючих істот.

З кухні, у коридор, повз сходи, глибше в будинок. Я вийшла на це місце так раптово, що мене просто кинуло крізь величезні вікна, що виходять на річку — просто туди, *у* річку, здавалося, якщо їх відчинити, вода рине через широке дерев'яне підвіконня і далі, вниз.

Пам'ятаю. Кожного того літа ми з мамою сиділи на цьому підвіконні, спершись на подушки, підібгавши ноги, майже торкаючись п'ятами, з книжками на колінах. Десь стояла й тарілка з закусками, хоча вона ніколи навіть не торкалася їх.

Я не могла дивитися на це — побачивши це вікно знову отаким, відчула, як мене охоплює біль і розпач.

Тиньк зі стін було зчищено й оголено цегляну кладку, а обстановка — геть-чисто твоє відображення: східні килими на підлозі, важкі меблі чорного дерева, великі дивани й шкіряні крісла, аж надто багато свічок. І куди не глянь — свідчення твоєї одержимості: великі репродукції в рамах: «Офелія» Мілле, прекрасна і безтурботна, з відкритим ротом і розплющеними очима, із затиснутим у руці букетом. «Потрійна Геката» Блейка, «Відьомський шабаш» Гойї, його ж таки «Пес». Цю картину я ненавиджу найдужче: на ній бідолашна тварина, тонучи, щосили намагається тримати голову над припливною хвилею.

Мені почувся телефонний дзвінок — він долинав неначе звідкись з-під будинку. Я пішла на звук через вітальню, потім трохи вниз сходинками — гадаю, там раніше була повна всякого мотлоху комора. Одного року її залило, і все, що там було, вкрилося мулом, неначе будинок сам став частиною річкового русла.

Я увійшла в кімнату, яка стала твоїм кабінетом. Вона була заповнена фотообладнанням, екранами, прожекторами, засобами для пі́дсвітки, там стояв принтер, на підлозі валялися папери і книжки, попід стіною стояли шафи з картотекою. І фотографії, звичайно. Твої фотографії вкривали кожен дюйм тинькованої стіни. Незвичному оку могло б здатися, що ти обожнюєш мости: Золоті ворота, Нанкінський міст через Янцзи, Віадук Принца

Едварда в Торонто. Але якщо придивитися… Річ не в мостах, це не якась любов до цих шедеврів архітектури й техніки. Подивіться ще раз — і побачите, що на стіні не тільки мости, а й скеля Бічі-Хед, Аокіґахара, Прейкестолен. Місця, куди зневірені люди йдуть, щоб покласти край стражданням, собори відчаю.

Навпроти входу — знімки Затону Утоплениць. Знову, знову й знову, з кожного можливого кута, з кожної точки: блідий і обледенілий взимку біля чорної і суворої скелі, чи то гра сонця на воді влітку — оаза в зеленому розмаї, чи то похмурий, сірий, мов кремінь, а вгорі — хмари над головою, і ще, ще, і ще. Зображення зливаються в одне — запаморочливий удар по зору. Я відчувала, ніби я — *там*, у тому місці, ніби стою на вершині скелі, дивлюся вниз у воду, відчуваю цей жаский трепет, спокусу забуття.

Нікі

Деякі з них увійшли в воду з власної волі, деякі — ні, і якби ви спитали Нікі — тільки от навряд чи хтось збирався б це робити, бо ніхто ніколи не питав її — Нел Ебботт пішла не з власної волі. Але ніхто не збирався питати її, та й ніхто не збирався слухати її, так що насправді їй не було сенсу казати щось. Особливо поліцейським. Навіть якби вона не мала проблем із законом раніше, вона б не стала говорити з ними про це. Занадто великий ризик.

Нікі мала квартиру над продуктовим, власне, тільки одну кімнатчину з кухнею на кшталт камбуза та ванною кімнатою, малою настільки, що вона практично не виправдовувала такої назви. Немає про що й говорити, майже немає чого показати за все життя, зате Нікі мала зручне крісло біля вікна з краєвидом на місто, і отам вона сиділа та їла, і навіть іноді дрімала, бо їй останніми ночами майже не спалося, тож не було особливого сенсу лягати в ліжко.

Вона сиділа і спостерігала, як хтось приходить і відходить, а коли не бачила, то *відчувала*. Навіть до того, як отам на мосту починали блимати сині вогники, вона відчула щось. Вона не

впізнала, що це Нел Ебботт, спочатку не впізнала. Люди думають, що ясновидці власне й бачать ясно, мов крізь кришталь, але це не настільки просто. Вона тоді тільки й зрозуміла, що хтось пішов знову купатися. Вона сиділа, не вмикаючи світла, і дивилася: чоловік із собаками побіг вгору по сходах, потім приїхала машина; не справжній поліцейський автомобіль, а простий, нормальний, синій. Детектив Шон Таунсенд, подумала вона, і це було так. Він разом з чоловіком із собаками спустився назад сходами, а потім примчала вся кавалерія, з блималками, але без сирени. Який уже сенс? Немає поспіху.

Коли вчора зійшло сонце, вона пішла по молоко й газету, і всі говорили, все казали: ще одна, другий за цей рік, але коли стало відомо, хто це, коли сказали, що це була Нел Ебботт, Нікі зрозуміла, що друга — не така, як перша.

Вона вагалася, чи не піти до Шона Таунсенда і не сказати йому все просто там і тоді. Але хоч який він був милий і люб'язний чоловік, усе ж таки він був копом і сином свого батька, і йому не можна було довіряти. Нікі б узагалі не спало на думку таке, якби їй не був симпатичний Шон. Він сам пройшов через трагедію, і Богу одному відомо, який він тепер, після цього… А ще він був добрий до неї — і тільки він був добрим до неї, коли її заарештували.

То, правду кажучи, був другий арешт. Це сталося вже давненько, шість чи сім років тому. Вона мало не відмовилася від свого бізнесу після першої судимості за шахрайство, і продовжувала лише з кількома постійними клієнтами і відьомською компанією — ті час від часу приходили віддати шану Ліббі, Мей і всім жінкам води. Вона трохи ворожила на таро, мала зо два сеанси цього літа; час від часу її просили встановити зв'язок з покійним родичем чи з котроюсь із купальниць. Але вона доволі довго, по суті, не вела справ.

Але потім їй удруге скоротили прибутки, так що Нікі опинилася наполовину на пенсії. З допомогою одного з хлопців, які волонтерили в бібліотеці, вона зробила собі веб-сайт, пропонуючи послугу ворожіння — 15 фунтів за півгодини. Порівняно хороша платня — адже Саллі Морґан по телевізору, котра

такий екстрасенс, як срака Нікі, править 29,99 фунта за двадцять хвилин, і при цьому ви навіть говорите не з нею, а тільки з кимось із її «екстрасенсорної команди».

Потримала Нікі той сайт лише кілька тижнів, аж тут виявилося, що на неї доніс у поліцію відповідальний за стандарти торгівлі: мовляв, вона «не надала письмової відмови від відповідальності відповідно до закону про захист прав споживачів». Закон про захист прав споживачів! Нікі стверджувала, що не знала про необхідність надання такої відмови; у поліції їй сказали, що закон змінився. А звідки, спитала Нікі, я мала про це знати? У поліцейських це, звичайно, викликало бурю веселощів. А ми думали, ви знали, що так буде! Адже ви майбутнє передбачаєте, не минуле ж?

Тільки інспектор Таунсенд — на той час лише констебль — не сміявся. Він був добрий: пояснив, що це все пов'язано з новими законами ЄС. Закони ЄС! Захист прав споживачів! Був час, коли таких, як Нікі, переслідували відповідно до Закону про чаклунство і Закону про шахрайство медіумів. Тепер вони немилі європейським бюрократам. Низько ж вони впали.

Так що Нікі закрила сайт, спекалася техніки й стала працювати по-старому, тільки мало хто тепер до неї звертався.

Те, що в воді опинилася саме Нел, таки стало для неї потрясінням, мала визнати Нікі. Ворожка почувалася недобре. Не *винною*, як такою, бо все сталося не через Нікі. Проте, вона гадала, чи не сказала забагато, не виказала чогось, що не можна виказувати. Але її не можна звинуватити, що вона це почала. Нел Ебботт уже гралася з вогнем — вона була одержима річкою та її таємницями, а такі захоплення ніколи до добра не доводять. Ні, Ніккі ніколи не казала Нел шукати пригод на свою голову, вона тільки вказала їй напрямок. І воно й не виходило так, ніби вона не попереджала Нел, правда ж? Проблема полягала в тому, що ніхто не слухав. Нікі сказала їй, що в цьому місті завжди були люди, готові прокляти тебе, тільки-но побачать. Але ж люди заплющували очі на це, чи не так? Нікому не подобалося згадувати, що вода в цій річці отруєна кров'ю і жовчю жінок — переслідуваних, нещасних; люди просто пили ту воду щодня.

Джулс

Ти так і не змінилася. Мені слід було знати це. Я ж бо й *знала*. Ти любила Млин і воду, ти була одержима тими жінками, тим, що вони зробили, і тими, кого вони залишили. І тепер ось це. От чесно, Нел. Чи ти дійсно збиралася заходити так далеко?

Нагорі я вагалася, стоячи перед хазяйською спальнею. Тримаючись за ручку дверей, я набрала повні груди повітря. Я знала, що вони сказали мені, але я також знала тебе і не могла їм повірити. Я була певна, що коли я відчиню двері, там будеш ти, висока і худа, зовсім не рада мене бачити.

У кімнаті було порожньо. У повітрі стояло відчуття щойно покинутого місця, ніби ти допіру вибігла вниз, на кухню запарити чашечку кави. Наче ти можеш повернутися будь-якої хвилини. Мені ще вчувався в кімнаті запах твоїх парфумів — щось густе, солодке і старомодне, як колись у нашої мами — «Opium» чи «Yvresse».

— Нел? — непевно, тихо промовила я твоє ім'я, немов викликала тебе, як викликають диявола. Тиша була мені відповіддю.

Далі по коридору була «моя кімната» — та, де я колись спала: найменша в будинку, як і годиться кімнаті наймолодшої дитини. Вона здалася мені ще меншою, ніж я пам'ятала, темнішою, печальнішою. Вона була порожня — тільки й стояло в ній одинарне незастелене ліжко, і пахло вогкістю, наче землею. Я ніколи не спала тут добре, мені завжди було тут не по собі. Що й не дуже дивно, з огляду на те, як ти любила мене лякати. Сидячи за стінкою, ти шкребла по тиньку нігтями, малювала якісь знаки на другому боці дверей криваво-червоним лаком для нігтів, писала імена загиблих жінок пальцем на запітнілому вікні. А ще — ці всі історії, які ти розповідала, про відьом, яких тягли до води, чи про жінок, які у розпачі кидалися зі скелі на каміння, про переляканого маленького хлопчика, який сховався в лісі і побачив, як його мати стрибнула назустріч своїй смерті.

Я не *пам'ятаю* цього. Звичайно ж, не пам'ятаю. Коли я аналізую свій спогад про маленького хлопчика, який побачив

смерть матері, то він геть безладний, непослідовний, як сон. Це все ти шепочеш мені на вухо — воно не сталося на моїх очах якоїсь пронизливо-холодної ночі біля води. Ми ніколи не були тут узимку, у нас не було холодних ночей над водою. Я ніколи не бачила наляканої дитини на мості посеред ночі — що би я, сама тоді зовсім мала, робила там? Ні, це була історія, яку ти розповіла, про те, як хлопчик зіщулився поміж деревами, підняв голову і побачив її — з обличчям блідим, як нічна сорочка при місяці; як він підняв голову і побачив: вона кинулася вниз, розкинувши руки, мов крила, у мовчазному повітрі, як згас крик на її губах, коли вона впала в чорну воду.

Я навіть не знаю, чи насправді був той хлопчик, який бачив загибель своєї матері, чи ти сама це все вигадала.

Я вийшла зі своєї колишньої кімнати й повернулася до тієї, що колись була твоєю, а зараз, схоже, тут мешкає твоя дочка. Хаотичне нагромадження одягу і книжок, мокрий рушник на підлозі, брудні чашки на тумбочці, накурена задуха в повітрі, нудотно-солодкий запах лілії, яка в'яне і гниє у вазі біля вікна.

Не замислюючись, я почала наводити лад. Я розправила постіль, повісила рушник у ванній на гачок. Я стояла на колінах, витягуючи брудну тарілку з-під ліжка, коли почула твій голос, який кинджалом ударив мене в груди.

— Ви, блядь, думаєте, що робите?!

Джулс

Я зіп'ялася на ноги, переможно всміхаючись: адже я знала, я знала, що вони помилялися, я знала, що насправді ти не загинула. І ось ти стояла у дверях, кажучи мені забратися НА ХУЙ з твоєї кімнати. Шістнадцяти-сімнадцятирічна рука зараз учепиться в моє зап'ястя, нафарбовані нігті увіп'ються в тіло. *Я сказала, пішла звідси, Джуліє. Жирна корово!*

Усмішка померла, тому що, звичайно, це була зовсім не ти, а твоя дочка, на вигляд майже точнісінько така, як ти в підлітковому віці. Вона стала в дверях, упершись рукою в бік.

— Що ви робите? — знову запитала вона.

— Я... вибач, будь ласка, — сказала я. — Я Джулс. Ми не зустрічалися, але я ваша тітка.

— Я не питала, хто ви, — сказала вона, дивлячись на мене, як на дурепу. — Я питала, що ви робите. Що ви шукаєте? — Її очі ковзнули геть від мого обличчя, і вона озирнулася на двері у ванну. Перш ніж я встигла відповісти, вона сказала: «Поліція внизу», і вона пішла геть коридором: довгі ноги, лінива хода, капці хляпають по плитці підлоги.

Я поспішила за нею.

— Ліно, — сказала я, поклавши руку їй на плече. Вона відсахнулася, як обпечена, вивернулася, люто зиркнувши на мене. — Я... співчуваю...

Вона опустила очі, розтираючи пальцями те місце, де я її торкнулася. На її нігтях залишалися сліди синього лаку, кінчики її пальців мали такий вигляд, мов у трупа. Вона кивнула, не зустрічаючись зі мною поглядом.

— З вами має поговорити поліція, — сказала вона.

Вона не така, як я очікувала. Напевно, мені уявлялася дитина, ошаліла, яка відчайдушно потребувала, щоб її втішили. Але вона не така, звичайно, вона не дитина, їй п'ятнадцять, майже доросла, а якщо її взагалі комусь треба втішати — то точно не мені. Вона твоя дочка врешті-решт.

Детективи чекали на кухні, стояли біля столу, дивились у бік мосту. Високий чоловік із сивуватою щетиною на обличчі, а біля нього жінка, приблизно на голову нижча.

Чоловік вийшов наперед, простягнув руку, блідо-сірі очі рішуче поглянули мені в лице.

— Детектив Шон Таунсенд, — сказав він.

Коли він простягнув руку, я помітила, що вона злегка затремтіла. Його шкіра була холодною й ніби паперовою на дотик, начебто рука належала комусь значно старшому.

— Я дуже співчуваю вашій втраті.

Так дивно було чути ці слова. Вони казали їх учора, коли прийшли розповісти мені, що сталося. Я їх сама ледь не сказала Ліні, але тепер вони відчувалися інакше. Вашій *втраті*.

Я хотіла сказати їм, що вона не втрачена. Такого не може бути. Ви не знаєте Нел, ви не знаєте, яка вона.

Детектив Таунсенд роздивлявся моє обличчя, чекаючи, що я скажу. Він височів наді мною, стрункий, весь якийсь гострий — здавалося, якщо підійти до нього, то можна порізатися. Я й далі дивилася на нього, аж тут зрозуміла, що жінка дивиться на мене теж, і на її обличчі — етюд співчуття.

— Ерін Морґан, — сказала вона. — Співчуваю.

Вона була смаглява, темноока, мала волосся кольору воронячого крила — чорне з синім полиском. Вона збирала його позаду, але деякі хвилясті пасма вибилися із зачіски на скронях і за вухами, надаючи їй дещо розпатланого вигляду.

— Із поліцією будете зв'язуватися через сержанта Морґан, — сказав детектив Таунсенд. — Вона триматиме вас у курсі того, як просувається розслідування.

— Розслідування? — ледь чутно запитала я.

Жінка кивнула, усміхнулася й жестом запросила мене сісти за кухонний стіл; я сіла. Детективи влаштувалися навпроти мене. Інспектор Таунсенд опустив очі й потер правою долонею ліве зап'ястя швидкими, різкими рухами: один, два, три.

Детектив Морґан говорила зі мною — але її заспокійливий, переконливий тон зовсім не відповідав тим словам, що злітали з її вуст:

— Тіло вашої сестри побачив у річці чоловік, який гуляв із собакою вчора рано-вранці, — сказала вона. Лондонський акцент, голос м'який, як дим. — Попередні дані свідчать про те, що вона пробула в воді лише кілька годин.

Вона подивилася на інспектора, потім перевела погляд знову на мене.

— Вона була повністю вдягнена, і її травми відповідають падінню зі скель над затоном.

— Ви вважаєте, що вона *впала*? — спитала я. Я дивилася то на поліцейських детективів, то на Ліну, яка прийшла за мною вниз і прихилилася до столу на іншому кінці кухні. Боса, чорні легінси, сіра майка, натягнута на гострі ключиці й крихітні пуп'янки грудей. Дівчинка не звертала на нас уваги — неначе

це все було звичайною, банальною справою. Неначе щось подібне траплялося щодня. Вона стискала у правій руці телефон, гортаючи щось на екрані великим пальцем; лівою рукою обхоплюючи своє худеньке тіло: передпліччя в Ліни завширшки було приблизно з моє зап'ястя. Широкий, похмурий рот, темні брови, брудне біляве волосся спадає на обличчя.

Вона, мабуть, відчула, що я спостерігаю за нею, тому що на мить підвела погляд і глянула на мене такими великим очима, що я відвернулася. Вона промовила:

— *Ви ж не думаєте, що вона впала, чи не так?* — і закопилила губу. — *Вам же розуму вистачає?*

Ліна

Вони всі просто вирячилися на мене, і мені захотілося накричати на них, щоб забралися з нашого будинку. З мого будинку. Це мій будинок, наш, він ніколи не буде належати їй. *Тітка Джулія*. Я знайшла її у своїй кімнаті, вона порпалася в моїх речах, ще навіть мене не зустрівши. Потім вона намагалася бути вихованою і сказала мені, що вона співчуває, наче я от повинна повірити, що їй не насрати.

Я не спала дві доби, і я не хочу говорити ні з нею, ні з будь-ким іншим. І я не хочу ні її допомоги, ні її, блядь, співчуттів, ні слухати придуркуваті теорії про те, що трапилося з моєю мамою, від людей, які *навіть не знають її*.

Я намагалася тримати язик за зубами, але коли вони сказали, що вона, ймовірно, впала зі скелі, я просто розлютилася, тому що, звичайно, все було не так. Вона не впала. Вони нічого не розуміють. Це не був якийсь нещасний випадок, *вона це зробила сама*. Я не маю на увазі, що це так уже важливо зараз, мабуть, що вже ні, але я відчуваю, що всі повинні принаймні визнати правду.

Я сказала їм:

— Вона не впала. Вона стрибнула.

Жінка-детектив тоді давай ставити дурні запитання: чому я так сказала, чи була вона в депресії, чи вона коли-небудь

Подяки

Джерело саме цієї річки знайти зовсім не просто, але передусім маю подякувати Ліззі Кремер і Гарріет Мур — вони надають мені химерні ідеї і чіткі переконання, пропонують почитати книжки, які змушують багато про що замислитися, і не втомлюються підтримувати мене.

Одна річ — знайти джерело, а друга — іти за течією: тож дякую моїм непересічним редакторам — Сарі Адамс і Сарі Макґрет за те, що допомогли мені не збитися з дороги. А також дякую вам, Френкі Ґрей, Кейт Самано й Даню Кукафко, за вашу редакторську підтримку.

Дякую Елісон Берроу, без чиєї дружби й порад я, мабуть, не змогла б прожити ці два роки.

За підтримку й добрі слова, за поради щодо книжок і дивовижні ідеї я дякую Саймонові Ліпскару, Ларрі Фінлею, Джеффу Клоске, Крістін Кокран, Емі Блек, Біллові Скотту-Керру, Ліз Гогендел, Джинн Мартін, Трейсі Терріфф, Кейт Старк, Лідії Герт і Мері Стоун.

За дивовижно прекрасне оформлення обкладинки — дякую Річарду Оґлу, Джаї Майслі й Гелен Єнтус.

Дякую, Еліс Гоув, Еммо Джеймісон, Емілі Рендл, Камілло Дубіні, Марґо Віаллерон, за вашу працю, завдяки якій цю книжку люди зможуть читати десятками мов.

Дякую Маркусові Дьолю, Мадлейн Макінтош і Томові Велдону.

За професійні деталі — велика дяка Джеймсу Еллсону, який раніше служив у поліції Великого Манчестера, а також профе-

сору Шарон Коуен з юридичного факультету Единбурзького університету — і, безумовно, якщо в тексті ще трапляються якісь юридичні чи процедурні ляпи — то вони суто мої власні.

Дякую сестрам Рук із Віндзор-Клоуз за дружбу й натхнення, які мене тішать усе життя.

Дякую містерові Ріґзбі за поради й конструктивну критику.

Дякую Бенові Мейдену — за те, що не давав мені втратити землю під ногами.

Дякую моїм батькам Ґлінн і Тоні та братові Річарду.

Дякую усім-усім моїм багатостраждальним друзям.

І дякую Саймонові Дейвісу — за все!

Любі Читачі,

Дуже дякую Вам за те, що вже дивитеся на мій новий роман. Книжку «Глибоко під водою» я писала три роки, раз у раз повертаючись до тем і предметів, які мене захоплюють: місце жінки у світі, стосунки жінок між собою, ненадійність пам'яті, сила оповіді. За той час я записала не одну, а кілька загадок, та й розв'язала деякі теж.

Канада для мене — місце особливе: це одна з перших країн, де було опубліковано мою «Дівчину в потягу», це перше місце, де ця книжка стала національним бестселером номер один. Я досі не можу забути того потрясіння! Книжка дев'яносто три тижні залишалася у списку бестселерів видання «The Globe and Mail» завдяки, безумовно, ентузіазму канадського читача, і, чималою мірою, також завдяки фантастичній підтримці канадських продавців книжок.

Я хотіла б особливо подякувати мережі книгарень «Indigo» — ця організація стала одним з перших і найпотужніших прибічників «Дівчини в потягу». «Дівчина» була відзначена не тільки особисто за версією директорки Хезер Рейсмен і за версією «Spotlight» — вона також стала книжкою 2015 року за версією «Indigo» — і я в неоплатному боргу перед працівниками і клієнтами «Indigo».

Канада також була однією із перших країн, куди я поїхала у своєму турне з «Дівчиною в потягу». Я опинилася у морозяному Торонто в лютому 2015 року, щойно після виходу книжки. Я повернулася до Канади напередодні жовтневих виборів,

і мені пощастило потрапити на письменницький фестиваль у Ванкувері — на диво затишне й людне зібрання в чудовому місці — він залишається серед моїх найулюбленіших літературних подій. Із нетерпінням чекаю на повернення до Канади й презентацію «Води» там.

Заздалегідь дякую за те, що читаєте мою книжку — сподіваюся, вона Вам сподобається.

З найкращими побажаннями,

Пола Гоукінз працювала журналісткою протягом п'ятнадцяти років, перш ніж братися за художню літературу. Народилася й виросла в Зімбабве. Пола переїхала до Лондона у 1989 році й живе там досі. Її перший трилер «Дівчина в потягу» став глобальним явищем, було продано близько 20 мільйонів примірників по всьому світу. Цей роман був опублікований понад сорока мовами, став бестселером № 1 у всьому світі. Однойменний фільм з Емілі Блант у головній ролі посів перше місце за касовим збором. «Глибоко під водою» — її другий окремий трилер.

Зміст

Затон Утопленицъ 9

Частина перша

2015 рік 13
Джулс 13
Понеділок, 10 серпня 14
Джош 14
Вівторок, 11 серпня 15
Джулс 15
Нікі 20
Джулс 23
Джулс 24
Ліна 27
Марк 29
Луїза 32
Затон Утопленицъ, Даніелла Ебботт 38
Ерін 41
Джулс 47
Ліна 49
Джулс 54
1993 рік 60
Серпень 60
Джулс 60
2015 рік 65
Середа, 12 серпня 65
Патрік 65
Вівторок, 13 серпня 68
Ерін 68
Джулс 72
Джулс 76
Затон Утопленицъ 80
Понеділок, 17 серпня 83
Нікі 83
Гелен 87
Джош 89
Ліна 91
Джулс 93

1993 рік 96
Серпень 96
Джулс 96

2015 рік 100
Шон 100
Затон Утопленицъ 106
Ерін 109

Частина друга

Вівторок, 18 серпня 113
Луїза 113
Шон 119
Середа, 19 серпня 123
Ерін 123
Марк 128
Ерін 132
Ерін 137
Ліна 138
Ліна 142
Затон Утопленицъ 145
Джулс 147
1993 рік 151
Серпень 151
Джулс 151

2015 рік 154
Гелен 154
Шон 157
Четвер, 20 серпня 162
Ліна 162
П'ятниця, 21 серпня 170
Ерін 170
Затон Утопленицъ 177
Неділя, 23 серпня 180
Патрік 180
Нікі 183
Джулс 186
Джулс 193
Нікі 196
Джулс 199

Частина третя

Понеділок, 24 серпня 205
Марк 205
Джулс 207
Джулс 208
Марк 216
Ліна 220
Ерін 223
Джулс 225
Ерін 227
Шон 230

Ліна 234
Джулс 240
Затон Утопленицъ 246
Шон 249
Ліна 253
Шон 257
Ліна 260
Шон 261
Джулс 264
Ліна 268
Джулс 269
Вівторок, 25 серпня 273
Ерін 273
Гелен 279
Джулс 282
Ерін 284
Джулс 288
Патрік 291

Частина четверта

Вересень 297
Ліна 297
Джош 298
Луїза 299
Грудень 300
Нікі 300
Ерін 300
Гелен 302
Січень 303
Джулс 303
Патрік 304
Шон 305

Подяки 310

Літературно-художнє видання

ГОУКІНЗ Пола
Глибоко під водою
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *К. В. Озерова*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *П. Й. Коробчук*
Художній редактор *Ю. О. Дзекунова*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. Л. Дмитренко*

Підписано до друку 27.04.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Adonis». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 9000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Гоукінз П.

Г74 Глибоко під водою : роман / Пола Гоукінз ; перекл. з англ. Г. Яновської. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2017. — 320 с.

ISBN 978-617-12-3196-2
ISBN 978-0-85752-442-3 (англ.)

Затон Утопленицъ біля тихого англійського містечка. Над ним — стрімка скеля, з якої протягом століть стрибали чи просто падали в темну воду жінки. Письменниця Нел Ебботт, зачарована моторошними переказами та легендами, починає писати роман про це місце... А потім її тіло знаходять у затоні. Ведеться розслідування, і невдовзі стає зрозуміло, що мешканці містечка щось приховують. Їхню свідомість віками отруює зло, яке ховається в обтяжених чорними таємницями водах затону. Кожен із цих людей має свою зловісну таємницю. Чи встигне детектив Шон Таунсенд розгадати її до того, як вода затону прийме у свої глибини нову жертву?

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

Купуйте книжки за цінами видавництва у фірмових магазинах «Клубу сімейного дозвілля»

1. Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Папаніна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Синякова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпродзержинськ, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринок, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Ізюм, пл. Джона Ленона, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Олімпійський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополис», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, пров. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2-й поверх), (03352)-5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лимон», 2-й поверх), (067)570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмаркова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Єлизавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Пасаж»,2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачево, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦУМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631)90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубників, 14 (ТЦ ЦУМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуни, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дитячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новомосковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сіті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул.Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селидове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська,16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сіті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернігів, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні Приватбанку), (05449) 7-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: **www.bookclub.ua**

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

Запрошуємо до співпраці художників, перекладачів, редакторів
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

ДІВЧИНА У ПОТЯГУ
Пола Гоукінз

Рейчел щодня сідає на той самий потяг. Проїжджаючи повз затишні приміські будиночки, вона щодня бачить подружню пару, яка снідає на веранді. Рейчел подобається спостерігати за ними, адже їхнє життя видається їй більш радісним, ніж її власне. Але одного разу в цьому безтурботному раю, яким вона уявляє оселю подружжя, жінку спіткає дещо приголомшливе. У поліції Рейчел не повірять...